

Ἡ Εφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῦντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαῖνη.
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῖ κατεβαῖνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στὴν φάρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Ἑπτὰ καὶ δέκα Φεβρουαρίου,
σύνοδος νέα Βουλευτηρίου.

Διακόσα ὀγδόντα ἑννιά
καὶ φόννοι φρικτοὶ 'στὸν ντουινῆ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ πένθος οὐ σμικρὸν
τελοῦν τὸ Ψυχοσάββατον 'στὴν χώραν τῶν νεκρῶν.)

Φ. Μακρὰν ὁ γέλως, Περικλῆ, καὶ πᾶσα εὐθυμία
καὶ ἤδη ἄς καθίσωμεν ἐπάνω 'στὰ μνημεῖα, [μοῖραν,
κι' ἄς κλαύσωμεν τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν τὴν
τὸν ὀρφανόν, τὴν ὀρφανήν, τὸν χῆρον καὶ τὴν χήραν.
'Ἄς λησμονήσωμεν χοροὺς καὶ γλέντια καὶ τσουμποῦ-
μεταξωτὰ ἐσώθρακα καὶ ὅλα τᾶλλα λουσα, [σα,
ἄς φᾶμε φάβα καὶ φακὴ καὶ σκόρδα καὶ ρεβίθια
καὶ ἄς χτυπήσωμε βαρεῖα τάμαρτωλά μας στῆθια,
ἄς σκούξωμε «ἀλλοίμονο, βαβαὶ καὶ ωἰμένα!»
κι' ἄς ποῦμε εἰς τὸν Σαββαῶθ μὲ μάτια δακρυσμένα:

«Συγχώρει καὶ τοὺς ζωντανοὺς καὶ τοὺς ἀποθαμένους,
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ντιστεγχε, κι' ἐμᾶς τοὺς ξεπεσμέ-
Μακρὰν ὁ γέλως, Περικλῆ, τῆς τόσης εὐθυμίας [νους],
καὶ γίνου μελαγχολικὸς ὡς ὁ Ἱερεμίας,
καὶ κλάψε τὸν ἀπένταρον, μὰ κλάψε καὶ τὸν Κροῖσαν,
καὶ κρέμασε τὴν λύραν σου ἐπὶ τῶν κυπαρίσων.
Κλάψε ἂν εἶσαι ἄνθρωπος, ἂν εἶσαι Περικλέτος...
Π. Ἰδοῦ!... χωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ Πρίγκηψ ὁ Ἀυλῆτος.
Φ. Νὰ τὸν ῥωτήσω, Περικλῆ;
Π. Μὰ βλέπει καὶ γελά.
Φ. Θὰ τὸν ῥωτήσω, ἀδελφέ, καὶ πρόσεχε καλά.
'Ε! Χάμλετ Πρίγκηψ, δὲν μᾶς λές καὶ δὲν μᾶς ἐξηγείς
τί γίνονται οἱ ἄνθρωποι, τὰ ἔρπετά τῆς γῆς;

“Όταν τὰ κακαρώσωμεν τελειώνει ὁ μπέλᾶς;
νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;...ἔ! Πρίγκιψ, δὲν μιλᾷς;

(Ὁ Πρίγκιψ χάνει ἔξαφνα χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι).

Φ. Τὸ ἔστριψε, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς νὰ μᾶς προσέξῃ.
Οὐδὲ καλὰς μᾶς ἔδωσε οὐδὲ κακὰς ἐλπίδας.
Π. Ἰδοὺ! ἐδῶ μᾶς ἔρχεται κι’ ὁ βλάμης Καραβίδας,
καὶ ἀπ’ ἐμπρὸς κι’ ὀπίσω του ντορβά μεγάλο ἔχει...
Φ. Ἄς ἐρωτήσωμεν κι’ αὐτὸν νὰ μάθωμεν τί τρέχει.
“Ε! Καραβίδα Παναγῇ καὶ φίλε κασιδιάρη,
ποῦ πῆγες ἅμα πέθανες; ὅτὸν Κρόνο ἢ ὅτὸν Ἄρη;
Καὶ δὲν μᾶς λές, παρακαλῶ, πῶς ζῆς ἐκεῖ ἀπάνω;
μὲ ὄλους εἶσαι ὁμοῖος ἢ κάνεις τὸν ζητιάνο;
Μὴ τάχα παρακάθεσαι μετὰ τῶν Βασιλέων;
μήπως μαζί σου ὁμιλεῖ ὁ μέγας Ναπολέων;
ἢ μήπως εἶσαι σὰν κι’ ἐδῶ τοῦ δρόμου ψωροκάρα
κι’ εἰς ὅποιον ῥῆς φορτύνεσαι καὶ τοῦ ζῆτεις δεκάρα;
Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ, κασιδίη τοῦ διαόλου;

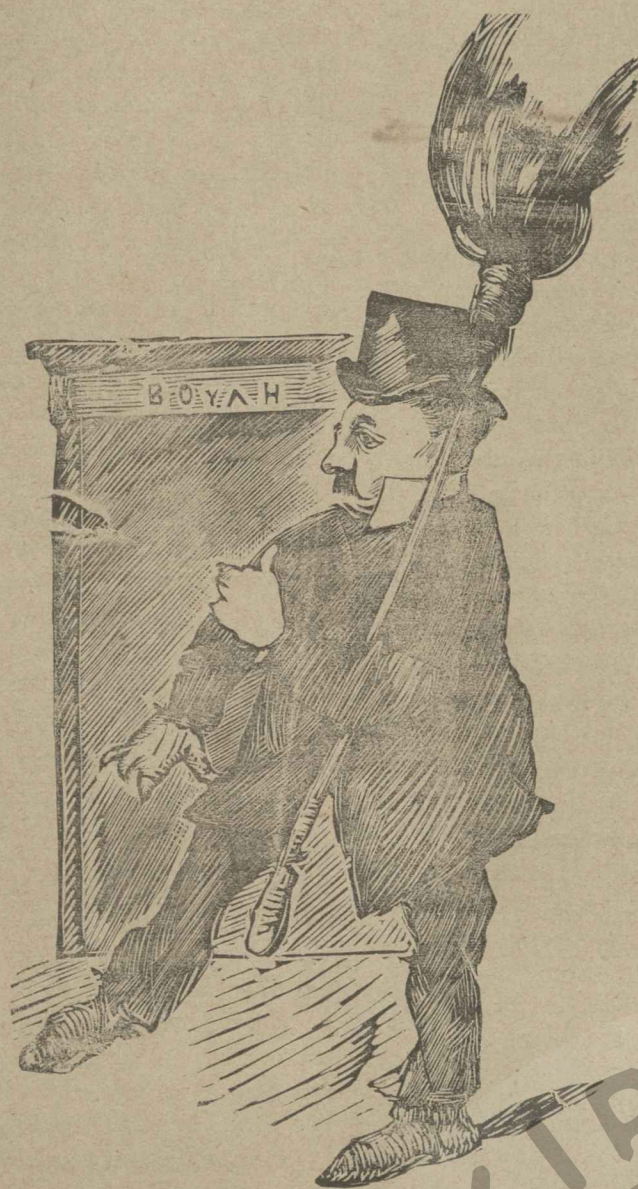
(Τοῦ Καραβίδα ἡ σκιὰ δὲν ἀπαντᾷ καθόλου).

Φ. Δὲν καταδέχεσαι καὶ σὺ ἀπάντησιν νὰ δώσης,
μόνο μᾶς βλέπεις καὶ τοὺς δαὸ μετ’ ἀπαθείας τόσης;
Εὐνόσω ἔζεις ἔσκυφτες ὅτὸν ἕνα καὶ ὅτὸν ἄλλο
καὶ τώρα ποῦ ἐφόφρηες μᾶς κάνεις τὸν μεγάλο.
Π. Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;...δὲν ἀπαντᾷ, μουγγεῖ;
Φ. Μήπως ὅτὸν Κρόνο ἔγινες κανέναν ντιστεγχεῖ;

(Ὁ Καραβίδας χάνεται μὲ γέλωτα σαρκώμιον).

Π. Θεέ μου! τί μυστήριον καὶ πρόβλημα αἰώνιον!
Φ. Γιά κύττα γύρω, Περικλῆ, τί κόσμος λυπημένος!
Π. Δέκα φοραὶς ἀλλοίμονον εἰς τῶν θνητῶν τὸ γένος!
Φ. Οἱ μὲν γελοῦν δι’ ὅσους κλαῖν καὶ μοιρολόγια λένε,
οἱ δὲ γιὰ τούτους ποῦ γελοῦν ὀδύρονται καὶ κλαῖνε.
Κλάψε καὶ σὺ μαζί μ’ αὐτοὺς καὶ γέλασε μ’ ἐκείνους
καὶ κάμε ψυχασάββατον μὲ γέλωτας καὶ θρήνους.
Π. Νά! κλαίει γιὰ τὸν ἀνδρατῆς μιὰ τριαντάρα χήρα.
Φ. Ἐχει καιρὸ καὶ δεύτερο νὰ πάρῃ ἢ κακομοῖρα!
Π. Γιά τὸ παιδί της κόβεται μιὰ ὡμορφὴ μητέρα.
Φ. Θὰ βάλῃ πάλι σὲ δουλειὰ τὸν ἄμοιρο πατέρα.
Π. Τί ἐννοεῖς μ’ αὐτὰ ποῦ λές, διαόλου μπεχλιβάνη;
Φ. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ὄρεξι καὶ ὅσα θέλει κάνει.
Π. Ἄς πᾶμε στοῦ πατέρα σου τὸν τάφο, δυστυχῆ,
κι’ ἄς πούμε κανενὸς παπᾶ νὰ φάῃ μιὰν εὐχή.
Φ. Μὲ ὅλο τὸ περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη
μισὴ δραχμὴ γιὰ τὸν παπᾶ δὲν ἔχω, βρὲ χαλιντούπη,
καὶ ξέρεις πῶς χρειάζονται γιὰ κάθε τί παράδες
κι’ ἀλλοίμονον καὶ στοὺς νεκροὺς σὰν εἶναι φουκαρά-
Δεῖ δεῖ χρημάτων, Περικλῆ... [δες.
Π. Ἀλήθεια λές, καυμένε.
Φ. Οἱ θεοφόροι δωρεὰν συχώρια δὲν σοῦ λένε.

κι’ ἂν θέλῃς ὅτὸν Παράδεισο τὴν κάπα σου νὰ στεί-
μισὴ δραχμὴ τοῦλάχιστον ἀνάγκη νὰ πληρώσης.
Μὰ νά! εἰς τοῦ πατέρα μου ἐφθάσαμεν τὸ μνημα...
Π. Γονάτισε, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τὸ ἀρμόζον σχῆμα.
Φ. Ὅποταν ὁ γεννήτωρ μου ἀπέθανε ὁ τλήμων
δὲν εἶπε εἰς τὸν τάφο του μιὰ λέξι ὁ Φιλίμων,
κι’ ἢ τοῦ πατρός μου εὐκλεία παρῆλθεν ἀφανῆς
καὶ λόγος γιὰ τοὺς ἄθλους του δὲν ἔγινε κανεὶς.
Μὰ τώρα ἔρχομαι κι’ ἐγὼ μαζί σου νὰ τὸν κλάψω
κι’ αὐτὸ τὸ ἐπιτύμβιον στήν πλάκα του νὰ γράψω:
“Ἦτο καλὸς καὶ ἡσυχος πολίτης Ἀθηνῶν,
μὴ ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ σπόρων εὐγενῶν,
μὰ στήν ζωὴν του ἔκαμε κακὸ μονάχα ἕνα,
ὅπου μὲ τάλλα του παιδιὰ ἐγέννησε κι’ ἐμέναι.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἄς πᾶμε παραπέρα.
Π. Τί γέλοια καὶ τί κλάμματα γεμίζουν τὸν ἀέρα!
Φ. Σὰν τὰ κορδῶσω, ἀδελφέ, τί λόγο θὰ μοῦ πῇ;
Π. Θὰ εἶναι τέτοιος, Φασουλῆ, ποῦ δὲν θὰ ἐντραπῇ.
«Αὐτὸς ἐδῶ, μετὰ φωνῆς θὰ κράξω σθεναρᾶς,
ὕπῃρξε ἀφιλότιμος καὶ πρῶτος μασκαρᾶς.
Περιορῶν τὸν ἥλιον ἐστέκετο ἀργός,
ποτὲ δὲν ἦτο Βουλευτής, ἀλλ’ οὔτε Ἵπουργός,
ἢ Δήμαρχος ἢ Πάρεδρος ἢ Σύμβουλος ἀκόμα,
οὐδὲ ἀνῆκε ὁ χαλὸς εἰς ἕνα κι’ ἄλλο κόμμα,
κι’ ἂν κι’ εἰς τὰ πάλκα τῆς Βουλῆς ἐτρύπωνε χορτάει
κατὰ διαβόλου ἔλεγε πῶς πῆγαινε τὸ κράτος;
εἰς δὲ τὰ Ἰσοζύγια τὰ παραφουσκωμένα
καὶ εἰς τὰ περισσεύματα τὰ κοσμοξαικουσμένα
τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν δὲν ἤθελε νὰ δίδῃ
καὶ ὅλα τοῦ ἐφαίνοντο μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.
Εἰς ὑποσχέσεις κανενὸς δὲν πίστευε καθόλου
καὶ ὄλους ὅτὸ κατάστιχο τοὺς εἶχε τοῦ διαβόλου,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν καὶ τὰ ψηλὰ φωκῶλα,
καὶ πάντοτε μοῦ ἔλεγε μὲ τὰ σωστά του ὅλα,
ἂν δρόμον θέλωμεν καλὸν καὶ ἢ Ἑλλάς νὰ πάρῃ,
μιὰ καρμανιόλα νὰ στηθῇ σὲ κάθε ἀγκωνάρι.
Ὅποταν δὲ κουνίματος ἤκούετο ἀντάρα
αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος δὲν ἔδινε πεντάρα
καὶ ἦτον ἀπαθέστατος εἰς φόνους καὶ σφαγὰς,
φωναίων γιὰ τὸ πάπλωμα πῶς εἶναι ὁ καυγᾶς.
Ὁ Βασιλεὺς μοῦ ἔλεγε πῶς κάθεται ὅτὸν θρόνον
γιὰ νὰ μᾶς πέρνῃ τὸν λουφέ, γιὰ νὰ πλουτίξῃ μόνον,
καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ ξένοιαστος εἰς τὸ κουβαρνταλήκι
καὶ κάποτε νὰ δέχεται καὶ δῶρα τοῦ Μπουλίκη.
Ἀλλὰ καὶ τὸν Διάδοχον, τὸν τόσω σεβαστόν,
ἐνόμιζεν ἀντάξιον τοῦ Ἀνακτος βλαστόν,
καὶ ὅτὸν Τρικούπην ἔλεγε, χωρὶς ν’ ἀργοπορήσῃ,
καὶ Μανωλάδαν εἰς αὐτὸν δευτέραν νὰ χαρίσῃ.
Τὰ πάντα ἤσαν ὀχληρὰ εἰς τοῦτον τὸν ζευζέκη
καὶ τίποτα δὲν εὗρισκε ὅτὸν τόπον του πῶς στέκει,
καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
νὰ καταστρέψῃ αὐθωρεὶ τῆς γῆς τὴν βρωμοσφαῖραν
καὶ ἄλλος κόσμος νὰ γενῇ διάφορος τοῦ πρώτου
καθὼς αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς τὸν εἶχε ὅτὸ ξερὸ του.

“Όσο κι’ ἂν τσαμπουνάτε ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν πάρο,
ἀλλοιῶς μ’ αὐτὸ σᾶς ρίχνω ὅτὸν σκουπιδιῶν τὸ κάρο.

Κακίας τοῦ ἐδώρησε ἡ φύσις ἐξαιρέτους
καὶ τὸ πουγγί του ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους,
καθόσον εἰς τὴν ἀρετὴν ποσῶς δὲν εἶχε πίστιν
καὶ ὁτὸνόμᾳ τῆς ἔτρεφε ὑπόληψιν χειρίστην.
Ποτὲ του δὲν ἐσοφρῶσε καὶ κάλπικο παρᾶ,
οὐδὲ κανένα πουλερὸ ἐπῆρε μιὰ φορά,
ἂν κι’ ἔτρεχαν ὅτὸ σπῆτι τοῦ τῆς γειτονιάς ἢ κότες,
καθὼς αὐτὸ τὸ μαρτυροῦν πολλοὶ ἐωρακότες,
οὐδὲ ἀμπελοχωράφα ἐπάτησε γειτόνων,
ἐγέννα δὲ συχνὰ παιδιὰ μὲ μιὰ γυναῖκα μόνον,
καὶ ταῦτην ἐσυμβούλευε νὰ τοῦ γεννήσῃ μούλον
ἢ μὲ αὐθέντην ντιστεγχεῖ ἢ μὲ κανένα δούλον,
ποτὲ δὲν ἔβαζε ψηλὸ, μὰ πρόστυχο καστόρι,
καὶ πάντοτε ὁ δυστυχὴς ἐσώβρακον ἐφόρει
ἀπὸ Ἀμερικάνικο καὶ πρόστυχο πανί,
ἂν κι’ ἐπροσπάθει ντιστεγχεῖ ὅτὸν κόσμον νὰ φανῇ.
Συλλήβδην ἦτον ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
κι’ ἐν τούτοις ἐχρημάτισε τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης,

καὶ δι’ αὐτὸ ἐξίστατο κι’ ἐθαύμαζε κι’ ἠπόρει
κι’ οὐδέποτε τὸν ἀργυροῦν εἰς τοὺς χοροὺς ἐφόρει,
ἂν καὶ γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει
χωρὶς σταυρὸν ὁ Βασιλεὺς στοὺς μπάλκους νὰ τὸν βλέ-
[πη] ομῶς αὐτὸς δὲν ἤθελε ποτέ του νὰ τὸν βάλῃ
καὶ τὸν φοροῦσε μοναχὰ σὲ κάθε καρναβάλι,
καὶ διατέλει οὕτω πῶς ἱππότης ἀφανῆς
καὶ σταυροφόρος κἀνθαρὸς μορφῆς ἑλεεινῆς.
Βίς τὴν κομμιδοδόχην του δὲν ἔβαζε λουλουδι,
ὁπόταν δ’ ἔγινε χορὸς ὅτὸ σπῆτι τοῦ Σκουλοῦδη,
ἐκεῖνος ἐκαμάρανε σ’ αὐτὰ τὸ πανηγύρι
μὲ μιὰ βελιάδα δανεικὴ τοῦ σπητονοικοκύρη.
Ἐδῶ κι’ ἐκεῖ ἐγύριζε ὡσὰν ἀνεμοδοῦρα
κι’ ἀγόρασε καὶ μιὰ στακτιά τρεῖ ντιστεγχεῖ γαιδοῦρα,
ποῦ ὁ πατήρ της ὁ κλεινός, χαριτωμένος ὄνος,
ὕπῃρξεν ἐθνοοῦμενος κυρίας Ἀμαζόνος,
λαμβάνων δειγμάτα πολλὰ τυφλῆς ἀδυναμίας
καὶ χρησιμεύων μοναχὰ εἰς τὰς δνοδρομίας.

οὐκ ἐκδοθηκαν καὶ οἱ κοίτοις τῶν καὶ ἦλθαν ἄνω κάτω,

Φ. Θεὸς ἰσχωρέστους ὄλον

καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

1. Вопросы

...χρησιμοποιώντας, όμως, ακόμα, — πουταν άλλοτε μαμμί.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.